

LENKA OBORNÁ

SVĚTLUŠKA

SVĚTLUŠKA

Lenka Oborná

OBSAH

BURU	4
PROKLETÁ ZBRAŇ	10
TI, KTERÝCH SE BOJÍME	15
SVĚTLUŠKA	19
SVĚTY	26
NEMOC	31
SPOLEČNICE	35
CHLAPEC OHNĚ	38

BURU

Bylo to naše jediné dítě, pro které jsme jeli do země, kde práva žen nemají žádnou hodnotu. Byl to náš velký sen.

Vyřizování papírů bylo těžké a ne úplně legální. Byl nám doporučen muž, který měl všechno vyřídit.

Choval se mile a neustále nás ujišťoval, že vše bude OK.

Přijela jsem s manželem. Vždy chápatím a obětavým mužem. Touhu po dítěti jsme sdíleli.

S mužem jsme se setkali na okraji špinavé vesnice. Okolí bylo neutěšené. Bída a špína. Měli jsme radost, že máme možnost jednomu dítěti dát lepší život, než jaký by mělo s rodiči, kdyby žili.

Zařekli jsme se, že jeho kulturu budeme ctít a jeho kořeny mu budeme vštěpovat a připomínat tak, jak by si to snad přáli jeho rodiče.

Muž nás odvedl do nedaleké chýše, jestli se tak chatrči o čtyřech stěnách dalo říkat. Stěny vypadaly jako odpadky a střecha z trávy. Uvnitř byla tma, uprostřed doutnal oheň a kouř vycházel dírou ve střeše. Všimla jsem si stařeny, hubené, vyschlé, zahalené.

Jako by se na nás bála podívat. Muž jí pokynul a ona přešla k hromadě hadrů, pod kterými spal malý chlapec. To byl on, chlapec, pro kterého jsme si přijeli. Byl tak hubený a špinavý. Byly mu asi tři roky, ale díky podvýživě vypadal na jeden rok. Byl oblečený do špinavého nátělníku. Měl velké břicho a hubené nožky.

Takovou bídu jsme nečekali. Nečekali jsme ani chýši s jedním dítětem. Mysleli jsme, že jedeme do sirotčince.